Ч. 167. Субота 27 липня (9 серпня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З гостини цісаря Вільгельма в Росиї — Коронация короля Едварда. — Віроісповідна борба у Франциї.)

Посол до ради державної з промислово-торговельної палати в Хебі, Едвард Гольштайн, здавав там справу з своєї посольскої діяльности. Німецко-поступова більшість палати висказала при тій нагоді бажане, аби пос. Гольштайн виступив з німецкої партиї національної, а приступив до німецкого сторонництва поступового. Посол Гольштайн відповів, що робить заходи, аби ті два найбільші сторонництва німецкі получили ся разом і утворили тим сильнійшу репрезентацию німецких інтересів, тим більше, що основні точки проґрами обох тих сторонництв суть такі самі. — На вічи в С. Мерайн обговорював радник двора п. Пльой політичну ситуацию, особливо відносини Німців до Словінців. Пльой підніс між иншими, що розвязане язикового питаня в Австриї повинно обняти не лише ческий нарід, але й полудневих Славян. Однако Пльой не вірить в прихильне становище Німців супротив Славян і тому сумніває ся чи парлямент і в осени буде спосібний до успішної праці. Вкінци висловив Пльой свій погляд, що австрийский парлямент в теперішнім своїм складі неспосібний розвязати язикового питаня.

Вчера о годині 9 рано виїхав цар і цісар на повне море, де фльота відбула вправи стріляня до плаваючої цїли, а відтак до сталої, уміщеної на суши. О 1-ій з полудня відбуло ся на покладі „Стандарда“ сніданє, в котрім взяли участь і дружини обох монархів. — Обговорюючи з'їзд в Ревели пише Petite Parisienne, що Франциї не личить критикувати того з'їзду, котрий маючи на цїли скріплене сьвітового мира, лежить тим самим в інтересі Франциї. — Figaro пише, що Німеччина і Росия годять ся вправді що до справи удержаня рівноваги державної в Европі. Однако полишають ся ще инші справи, що ріжнять оба народи: Особливо справа торговельних договорів, котра цілком не буде полагоджена, бо німецка мирова тарифа ніколи не вийде в житє. — Republique гадає, що з'їзд в Ревли з становиша загальної полїтики не має найменшої ваги. Буде він лиш нагодою до обговореня справ торговельних і польского питаня.

Подужавший король Едвард VII готовить ся до коронациї. Надзвичайно скоро прийшов до здоровля по тяжкій внутрішній операциї і як доносять телеґрами, передвчера прибув разом з королевою до Льондону. Стан здоровля єсть дуже користний, бо король, прибувши до пристани Вікторія, ішов сам власними силами, легко, майже не уживаючи палиці, з корабля до повоза, а так само з повоза через перон до зелізничого ваґону. Те саме замітили і в Льондоні численні товпи, ентузиястично настроєного населеня, яке свого короля витало з одушевленем.

Посли французского парляменту, депут. Бержен і Кошен, а також члени академиї: Брінетієр, Рус, Келєш, Ле Роя, Болїє і Піко, оголосили відозву до „всїх приклонників свободи научаня“, завзиваючу їх, щоби всякими законними способами старали ся перешкодити сему, аби наука стала монополем одного сторонництва. В обороні конґреґаций виступив також протестант Моро, а вже найбільшу сензацию викликало те, що провідник радикально-социялістичної партиї і б. президент кабінету Ґобле виступив публично в обороні конґреґацийних шкіл. При тім лучає ся і насильний опір супротив пувительственних орґанів, яким поручено виконанє нового закона. В одній місцевости комісаря поліциї, котрий прибув, щоби замкнути школу, напали жінки, повалили на землю і побили.

НАВЕРНЕНА.

(З французского — Теодора де Банвіль.)

Першим услівєм, аби в житю представити вірно якусь стать, єсть — не бути тою статию в дійстности; — бо рідко, може навіть ніколи дійстне єство не лучить в собі добірних і театрально уложених черт, що знаменують якийсь тип. Герой, приміром, що представляє Ахілля, мусить нам показати ся таким, яким ми уявляємо собі Ахілля, а не таким, яким він був. Тому між героєм а комедиянтом, що єго наслідує і удає, загальна симпатия висказує ся все в користь — комедиянта.

І так в знаменитій гуморесці Додета, Тартарен з Тараскону, уоружений від ніг до голови і зловіщо ухарактеризований, робить вражінє дійстного усмирителя пантер, між тим як сидячий побіч него в почтовім возі Бонбоннель, дійстний покоритель, єсть собі для всїх старим закатареним панком, в чорній шапочці на голові.

В тім самім обсязі понятий, Рауль Стевен єсть поетом з Божої ласки, хоч хиба ніхто менше не виглядає на поета такого, якого собі уявляють люди в глухій провінциї. То щастє для него, що так мало придержував ся загально принятого взірця, бо та обставина дозволила єму уникнути грізної небезпечности, о чім посьвідчить слїдуюча істория.

Стрункий, звинний, високого росту, двайцятьтрилітний Стевен, єсть в цілім слова значіню хорошим хлопцем; ніжний як дівчина, білий і румяний як Анґлієць відживлюваний ростбіфами, котрими він дійстно живить ся. Високе чоло прикриває буйне кучеряве волосє, а правильні луковаті брови здіймають ся над великими, темними очима, котрих вії цілком не спалені сльозами. Ніс має трохи довгий, а лице засіяло ся легким, шовковим заростом. Веселий, дотепний — а при тім маломовний — той поет, навіть досить визначний, не має ніяких товариских прикмет, натомість віддає ся пристрастно і з немалою зручностию всяким фізичним вправам. Убирає ся елеґантно, в одежи має відразу до чорної краски.

Вкінци той поет ніколи не зазнав нужди! Дуже заможно удержуваний у вітця, Вп. пана Павла Стевен, пенсионованого майора і богатого властителя більшої посілости, находить у него все гостинне приняте, чи то в Парижи у вигідній каменици, чи в хорошім замку, положенім над берегами Орни, а сам мешкає при бульварі Сен-Жермен в кількох хороших комнатах, повних диванів і книжок, о стінах оббитих япаньскими шовками. Що-до видатків, обмежує ся на десятьох тисячах доходу, які записала єму мати, хиба що схоче черпати з батьківскої мошонки, все для него отвертої. Має вправді ще богатого вуйка, бездітного вдівця, котрий шалено єго любить. Єсть то п. Люсіє, рідний брат єго матери, властитель суконного складу при улици Сен-Дені, фірма під Золотою Бородою. Але о скілько Павло Стевен радо приймає від него який брилянтик або книжку, о стілько постійно відмавляє грошевим офертам, аби не стати подібним до сестрінця з комедиї.

Три роки тому, п. Люсіє прибув до шурина, аби повідомити єго о особливій обставині. Була в Отейль одна панна, Памеля Ґодбиф, хороша, сімнайцятьлітна дівчина, котрої родичі мали шість міліонів готівки, а котра — за їх дозволом — зарекла ся, що не віддасть ся як хиба за поета.

Старий Ґодбиф, родом з Овернії, розпочав від торговлї шматами і старим зелізєм при одній з найпослїднїйших уличок Парижа. Відтак заложив склеп з бляшаним начинєм, дальше почав спекулювати на будівельних площах, і на тій спекуляциї доробив ся величезного маєтку з дивною скоростию. Але на розпуку жінки, до шістьдесятьох літ житя не хотїв уживати сьвіта; полишив ся на тій точці темний як простий селянин, і убирав ся в одяги, котрі собі спроваджував з родинного місточка! Ґотбифи утратили по черзї четверо дітий; наймолодша дочка, Памеля, одинока живуча, стала для них ідолом любви. Вихована в наймоднїйшім інститутї, набрала там — завдяки ґувернантці — пристрасти до поезиї, і любувала ся звучними стихами Лямартена.

Родичі давали їй завсїгди всьо, чого забажала: в дни, коли захотілось їй поета, постановили роздобути єго, як всього иншого і звірили ся з свого клопоту перед паном Люсіє, найбільше елеґантним і інтеліґентним з усіх приятелів. З тою именно вістию прибув п. Люсіє до п. Павла, питаючи єго, чи не добре було би спустити до губи Рауля, того ла-

Новинки.

Львів дня 8 го серпня 1902.

— **Василиянські церкви.** В Крехові коло Жовкви виставили ОО. Василияни новий а красний будинок на поміщене новіцияту. Будинок той коштував 120.000 К. — В Жовкві розпочато будову велукої церкви, на котру призначено 200.000 кор. Она стане побіч монастиря Василиян. Та й старенька василияньска церков у Львові трохи змінить ся; до неї добудовують крило від північної сторони.

— **Тайна знайди.** Може 16 літ тому назад знайшла ся в місцевости Біяторбад на Угорщині якась мала чужа дитина, дівчинка, котру взяв був за свою переходячий случайно туди похатник Троян. Він назвав дитину Марию Керест і пішов з нею сьвітами та зайшов і до Оломуца, де дівчинка сподобала ся якомусь управителеви фабрики Карґерови. Той заплатив похатникови 100 зр. відступного і взяв дївчину за свою. Дївчина росла і була відповідно вихована, аж нараз сказали їй, що она не називає ся Мария Керест але Ірена Амброзій і єсть донькою адвоката. В 1879 мав адвокат Амброзій в Остригомі оженити ся проти волї цїлої своєї родини з якоюсь бідною півачкою Ґемайнер і поїхав з нею до Будапешту. Там мав з нею доньку. В кілька днїв по народженю дитини батько занедужав і его треба було віддати до шпиталю. Жінка поїхала до своїх родичів до Кляйзенбурґа, а кума якась Сабо дала дитину в мамки на село до Кошутфальва. В рік опісля Амброзій помер, а его родина, що приїхала була з Пресбурґа на похорон, не хотїла помирити ся з жінкою покійника. Жінка адвоката не могла також довідати ся, де подїла ся дитина і гадала, що може свояки еї мужа взяли еї на виховане, писала до них два рази, але не дістала відповіди. Аж ось вичитала в ґазетах, що в Оломуци хтось пошукує родичів знайденої дитини. Она написала туди і Карґери приїхали з дитиною, але зажадали, щоби она звернула їм заплачених похатникови 100 зр. відступного і кошти виховання та удержаня. Вдовиця що мала маленьку пральню, не могла того зробити і Карґери поїхали назад з дитиною. Аж ось приїхали тепер знову до Будапешту і хотять при помочи полїциї та суду опікунчого змусити родину адвоката Амброзія, щоби она взяла собі дитину, тепер вже панну а заплатила їм жадану суму. Що то за панна, чи то дїйстно дитина адвоката Амброзія, чи якась инша знайда, чи то все правда, що Карґери кажуть, чи може то якесь обманьство годї знати, бо не можна відшукати анї того похатника Трояна, анї куми Сабо, що самі одні могли би правду сказати.

— **Товариство ратункове у Львові** основане в сїчни 1893 в цїли подаваня людям в наглих потребах і нещасливих пригодах безплатної помочи подало в місяци липни 331 разів поміч, що значить майже як-раз 11 разів на день. За цїлий час свого істнованя подало тов. поміч в 27.519 случаях.

— **Велика туча** лютила ся сеї ночи межи Краковом а Львовом, а в наслідок того телефонїчне сполучене перервало ся в кількох місцях а то межи Краковом а Віднем, Бохнею а Краковом і Львовом а Ряшевом. З двох сполучень телеграфічних на просторі межи Львовом а Віднем одно зовсїм попсовало ся, а друге функционувало лиш з великим трудом, що урядникам при апаратах наробило богато труду і прислорило роботи.

— **Неумолима „пресьвята“ полїция** замкнула вчера до арешту троє невинних людий. На ул. Бернштайна стрітив аґент полїциї Марию Щепаньску і Праксєду Ґудз, котрі несли 2 подушки, 2 пошевки і простирало. Обі жінки не уміли сказати звідки мають ті річи і длятого аґент їх арештував. На то надійшов чоловік Щепаньскої і сказав, що аґент арештує їх невинно, бо то він казав жінцї забрати подушки, котрі суть его власностию, і продати їх. Аґент якось не конче хотїв тому вірити і забрав всїх троє на полїцию. Тут призналя ся Щепаньска, що подушки і пошевки та простирала украла з ґанку в дому ч. 32 при ул. Сикстуській. Стрітивши опісля Ґудзову, котра невинна в тїй крадежи розповіла їй, а она хотїла завести еї до такої жінки, котра би купила тї подушки. Та й еї чоловік зовсїм не винен і „пресьвятая“ полїция—так просила Щепаньска — нехай змилує ся над ним і пустить его на волю. Нїчо не помогло і „пресьвята“ полїция замкнула всїх троє.

— **За пробите ножем** арештовано Тадея Новака літ 20, зарібника, котрий дня 28 липня — як то ми свого часу доносили — напав в ночи на ул. жовківскій переходячих туди братів Пельців і хотів Людвикови Пельцови видерти палицю. Пельц не хотїв дати палицї і оба зачали сїпати ся, а тогди Новак пробив Пельца ножем і зранив его тяжко. Пельц ще й доси лежить в шпитали.

— **Отроєнє грибами.** Семеро людий, цїла родина пекаря Василя Стебельского, замешкалого при улици Клепарівскій ч. 180, отроїло ся грибами. В недїлю пішов Стебельский з жінкою і дїтьми до ліса, та назбирали грибів, котрі відтак в понедїлок зїли; їли: батько, мати і пятеро дїтий, і зараз ще того самого дня всї занедужали, але не взивали помочи лікаря, бо не сподївали ся нїякого нещастя. Минали днї; Стебельский хотів завізвати стацию ратункову на поміч, але жінка відраджувала, потїшаючи его, що то все перейде. Аж вчера помер нагло найстарший син 14-лїтний. Тогди сусїди постановили завізвати стацию ратункову. Приїхало двох лікарів, і тогди показало ся, що то отроєнє грибами, і зараз забрано 6 осіб до шпиталю. Троє молодших дїтий уміщено в шпитали сьв. Софії, а Стебельского, его жінку і 13-лїтного хлопця в шпитали загальнім. Хлопчина в шпитали помер вже також, троє молодших дїтий ледви ще дихають, і здаєсь не доживуть до вечера, а батькови і матери грозить також небезпечність.

— **До любителїв музики.** З уваги на факт, що ми Русини хоч співолюбиві і музикальні все таки стоїмо ще на пунктї музики поза иншими народами, що маємо вправдї много композиторів та они много компонують, а мимо того не то сьвіт ширший, але навіть наш рідний руский загал не знає сих їх творів, бо нема у нас кому занятись виданем і опублікованем їх, з уваги на сей хоч невідрадний але правдивий факт рішив видїл „Станиславівского Бояна“ розпочати видавництво музичних творів, котре обіймало-б найлучші твори всїх наших композиторів, і було дешеве, а тим самим приступне всякій співо- і музиколюбивій людинї.

Артистичну сторону сего видавництва обняв звістний музик-композитор п. Денис Січиньский, — адмінїстрацийну п. Евген Якубович і рішено видавати твори так вокальні як і інструментальні і то що найменше два випуски місячно.

До тепер появились дві річи, а именно: 1) „Не пора“ (на хор мішаний в супроводї фортепяну і на хор мужеский — a capela —) і 2) „Даремне пісне“, (слова Івана Франка з циклю поезий „Зівяле листє“) хор мужеский — a capela — музика Дениса Січиньского. Цїна кождого випуска 20 сотиків (без пересилки почтової).

сого голуба, що в сам раз надітий і упечений спадає єму просто з неба.

— Мій любий — відповів п. Стевен — аби зловити птаха в летї, вистане насипати соли на хвіст; так само гадаю, що коли би Рауль згодив ся, нїчо не стояло би на завадї до его звязи з панною Ґодбиф. Однако о скілько я его знаю, то він на перший натяк про який небудь намір подруженя его, утїк би до Єгипту або до Азиї.

Згодивши ся з гадкою шурина, постановили оба дїлати підступом, не втягаючи в тайну самого Рауля. П. Люсіє заявив проте Раулеви, що бажає собі купити хорошу сїльску посїлїсть, именно елеґантно устроєний дім, котрий незвичайно припав єму до вподоби; однако хотів би ще почути его гадку. Молодий чоловік згодив ся, не підозріваючи нїчого; п. Люсіє умовив ся з старим Ґодбифом і кілька днїв пізнїйше під згаданою покривкою спровадив їм Рауля, запрошеного на обід за его посередництвом.

Поет зумів вивести на сьвітло проворність і хитрість п. Ґодбифа, котрого втягнув в розмову о спекуляциях і великих інтересах; придбав собі ласку его жени, панї Атенаізи, розмавляючи з нею о сукнях, шматках і конфітурах. Що-до панни Памелї видалась єму хорошою і умів висказати їй своє обожанє в милих і красних словах; однако цїлком нерозумів длячого хотїла умирати і з пориваючою веселостию виголосив перед нею, хоч без успіху, бесїду в честь житя. Тим самим заслужив вже собі на неласку. Але що оконечно погубило его в очах панни, то се, що при обідї їв за чотирох і одушевив батька Ґодбифа сьвітлим апетитом.

Молодаж панночка — жива елеґія з блїдими рожами в яснім волосю — сподобала ся Раулеви, котрий умів оцїнювати всякі роди красоти; але натомість не згодив ся в нїякий спосіб любувати ся домом і парком.

Дім був середновічний, з острими луками, остро склепленими стелями, з образами представляючими лицарів і каштелянки, з коминами, над к трими повисали окапи прикрашені золотими і барвистими статями; сїдало ся там на кріслах, на котрих плечі опирали ся о різьблені фіґури. А що до парку, заложеного піcля вказівок Памелї, то була се мала Шкотия з горами, причудливими печерами, руїнами, урочищами для чарівниць; перетинала его річка, добута Бог знає якими средствами, по котрій плавали білі і чорні лебедї.

— Як? вуйку — відозвав ся Рауль, коли вийшли з дому — чи ви справдї хотїли би то купити?

— Любий хлопче — відповів пан Люсіє невинно — мушу тобі признати ся, що я все пропадав за старосьвітчиною.

— Ратуйте! — скрикнув Рауль — відміняли менї вуйка!

Коли п. Люсіє побачив ся з шурином, не міг укрити цїлковитого неповодженя Рауля, котрий зробив непростиму похибку, зївши кілька кусників печені в присутности дївчини, кормленої росою цьвітів, як пчоли. Рауль гадав о Памели частїйше, нїж сам хотів; влїзливий спомин блїдої поетичної головки нераз вертав єму перед очи. Однако помимо вічливої гостинности Ґодбифів не мав найменшої охоти відвідати старосьвітский дім і штучну Шкотию в парку під Отейль. А молода муза, котра зазнала тисяч раз гіршого заводу, не могла потїшити ся по его апетитї і прозаічній недостачи всякого смутку і заявила з зітханем п. Ґодбифови:

— Ох, тату, п. Люсіє обманив нас: той молодець не поет!

Судьба винна їй була винагороду і дала їй в цїлости. Відбуло ся то навіть цїлком подібно як в комедиї Молієра.

Отто де Летраз представлений поважною анґлїйскою невістою, панию Флїнт і принятий за жениха, міг без нїякої перепони входити до дому кождого дня отвертими дверми, однако він вдирав ся звичайно через мур, розриваючи повій, а щоби дістати ся до сальону, звичайно лазив через вікно. Трохи лисий, з довгим, синявим волосем, що скручувалось єму на шиї як два вужі, смаглявий, з птичим носом і темними очима, понурий Отто, все в чорнім одїню, відслонював під відхиленим сурдутом чорну аксамітну камізольку. Коли появила ся Памела витав еї все именем Лаври або Беатричи, стихами, подаючи їй синю цьвітку зірвану на недоступних верхах; відтак заводив розговори з лебедями також в незвичайних і рідких стихах.

Коли перший раз їв обід у Ґодбифів поет той поблїд як сніг з ледових вершків і мало не зімлїв, коли єму непривичний льокай подав полумисок, на котрім червенїли кровію кусні анґлїйскої полядвиці.

— Боже! — зойкнув Отто і сльози поплили єму з очий — атжеж я й малїй мущцї не зробив би кривди!

Ледве діткнув устами крему, пінки і то немов би лякав ся, чи не допускає ся кровожадного злочину.

По обідї зірвала ся страшна буря і треба було лишити ся в сальонї; але Отто вийшов, не кажучи нікому нїчого і здоймив в передній

Третий випуск містить „Валець“ на фортепян на 2 руки п. з.: „На филях Днїстра“ (оснований на народних мотивах) твір Д. Січиньского, цїна 1 К, а в четвертім випуску, котрий ще в першій половинї серпня с. р. появить ся, поміщені будуть два твори о. Остапа Нижанковского на один голос в супроводі фортепяну, пісня до слів Масляка: „О незабудь“, і пісня до слів Ол. Бобикевича: „Верніть ся сни мої прекрасні“, — цїна випуска 40 сот.

Просимо уклінно на сім місци всїх наших П. Т. Композиторів о ласкаве надсиланє нам своїх творів так сольових, як і хоральних і інструментальних, а охотно печатати їх будемо, при чім зазначуємо вир зно, що — на жаданє — звертаємо рукописи.

Рівнож просимо сею дорогою всїх „Боянів“ і всїх прихильних сій справі Русинів о поміч в розпродажи видаваних нами творів; видавництво наше цїлком не обчислене на зиск і коли нам кошти накладу вернуть ся, а видавані твори муть розходити ся, вдоволені будемо!

Всякі письма, видавництва нашого дотичачі, всякі замовленя, гроші, ноти, рукописи і пр. слати просимо на адресу Евгена Якубовича ц. к. учителя в Заведеню карнім в Станиславові, — при чім додаємо, що при замовленях найменше десяти примірників видаваних нами творів поносимо самі кошти почтової пересилки.

За Видїл „Станиславівского Бояна“: *Ст. Стеблецкий*, голова. *Евген Якубович*, дірігент. *Денис Сїчиньский*, арт. редактор.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 8 серпня. Іспаньска королева Христина з дочкою прибули вчера з Бадену до Відня, удали ся просто до церкви Капуцинів і зложили вінцї на домовинах цїсаревої Єлисавети, архикнязя Рудольфа і архикн. Альбрехта.

Ішль 8 серпня. Цїсар відїхав вчера по полудни окремим поїздом з Ішлю до Радмер.

Берлин 8 серпня. Після послїдних розпорядків король Віктор Імануіл III. прибуде дня 27 с. м. до Потсдаму а 28 с. м. відбуде ся его торжественний вїзд до Берлина.

Рим 8 серпня. Giornale Italia доносить, що Ватикан приказав францускому духовеньству заняти мирне становище супротив зарядженъ француского правительства в справі шкіл конґреґацийних.

Льондон 8 серпня. Король відбув вчерашну подорож до Льондона цїлком без утомленя. Нїч провів добре. Загальний стан знаменитий.

Надіслане.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краевій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по знижениій цїнї 8 К за комплет.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

комнатї плащ, підбитий аксамітом, котрий служив єму на кожду пору року. Побачено єго відтак на горбку, здіймаючім ся просто напротив вікон сальону: стояв серед блискавиць з відкритою головою, окутаний тим плащем з дико розвіяним у вихрі волосєм. Коли повернув, питали єго, чи не промок; але він потряс головою і відповів з гордою скромностию:

— О, нї! громи і я любимо мірити ся серед борби гураґанів.

Очевидно панна Ґодбиф не могла найти більше поетичного поета як він і они побрали ся.

На другий день по вінчаню, Памела хороша, зарумянена, щаслива отворила бюрко, котрого шуфляди добрий отець виповнив золотом.

— Дорогий! — сказала до Оттона — чи знаєш куди іду? Замовити столове біле з нашим гербом, витканим в полотнї і купити багряну сукню, в котрій нїхто мене не побачить крім мого поета; бо чиж не схочеш, аби твоя Беатрича була хороша для тебе одного?

— Моя пані — відповів де Летраз з усьмішкою на лици, якої не знала — ти вже замужна: дай-но отже спокій тим дурницям! Поезия добра для бідолахів; але ми богаті будьмо практичні.

Кажучи то, витягнув з кишенї окуляри і засадив їх собі на ніс. А коли Памела дивила ся зачудована, заявив:

— Так, я коротковидний! Однако маю ще досить добрі очи, щоби пильнувати, аби ти ходила просто. Я бо — додав з злобною усьмішкою — лагідний чоловяга, але не стерплю, коли менї хто противить ся! Моє назвище, Делетраз, пише ся одним словом, я не шляхтич і гербу нїколи не мав.

Відсунув легко жінку і замкнув бюрко, вийнявши із него пятьнайцять штук золота, котрі уставив на столику.

— Отсе — заповів — призначую тобі місячно на твої видатки; уживай собі того, як тобі подобає ся, купуй сукнї червоні чи зелені; мене то тілько обходить, що Гомерова Іліяда.

Легко догадати ся, що діяло ся з Памелею. Мусїла зазнавати більше-менше того самого враженя, що нещасний, скинений з вершка вежі Нотр-Дам. Неподвижна, скаменїла, наляканa, замінила ся немов в статую. Муж скористав з єї мовчаня, аби виговорити ся зі всім:

— Вкінци, позаяк ти все таки мусиш раз о тім дізнати ся, то лїпше, що скажу тобі зараз: нїчого не маю до дїла з поезиєю; я будївляний підприємець.

. . . .

Батько Ґодбиф, що не мав боязливої вдачи, всиів дати собі раду з скупарством зятя. Однако не міг змінити того, що зять єсть будївляним підприємцем. Делетраз подвоїв маєток, будуючи для робітників нездорові мешканя, а для Анґлїйців на передмістях Парижа фальшовані віллї, які здвигає тинкуючи буди і прикрашаючи їх картоновими вінцями, покритими ґїпсом, котрі перший дощ змиває.

Що до Памелї.... она вже нїчо а нїчо не поетична. Натомість стала Парижанкою на скрізь аж до кінчика нїгтя, весела як пташок, дотепна як чорчик. А позаяк лиш гори не сходять ся на сїм сьвітї, то стрітила ся одного разу з дїйстним поетом, Раулем Стевен....

Але про те пізнїйше.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. тех

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станислава, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова. Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від 1/7 до 25/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезо
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 10/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івоничa
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифа, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Цїнник зелїзних знарядів торговлї Александра Копача в Струтинї вижнім почта Долина ad Стрий.

Коси із анґлїйскої твердої стали, подвійного гарту, знаменнтї, з тонким полотном, дуже легкі, добре косять гірску траву. Кто замовить 5 кільограмів кіс, получить даром одну косу і один камінь до остреня. Родимцї! Косїть моїми косами, то найлучші в сьвітї; косячи ними, заощадите і труд і здоровля. Не дайтесь обдуряти жидам і їх агентам: 50 жидівских кос не стоїть одної анґлїйскої!

Довгота кос в центиметрах:

Довгота кос в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
За одну штуку з каменем; К.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·60	2·80	3·00	3·20
на пяти-кільеву посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Озубренні серпи із анґлїйскої стали, дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути їх в руках, Кто замовить 20 штук, получить 2 даром. Цїна за один серп 60 гел. — **Анґлїйскі бритви** з тонким полотном із найлучшої стали. За 35 мінут можна обголити з 30 найтвердійших бород. Одна бритва по 3 і 4 корони. Бельґійскі каменї до бритв по 1 кор. і по 3 кор **Мотики** (сапи) до бараболь, кукурузи і всякої ярини, із найтвердійшої анґлїйскої стали, не загибають ся навіть в найтвердійшій земли, штука 1 К **Брусики до остреня кос** по 50 гел. — Маю також на складї **кишеневі дуже добрі годинники Роскопфи,** такі, яких употребляють на жел. дорогах і продаю їх по 20 кор. а ґваранцию даю на 10 лїт. — Продаю також **Руский лен** „із Парнави“. Він виростає на 140 цм., удає ся на кождім ґрунтї по конюшинї, по коноплях і на житних стернях. Можна его мочити або стелити Дає прядиво біле як бавовна. Лїтра насїня коштує 40 гел. Менше від пять кільогр. не висилає ся На 5 кільо іде 9 лїтрів.

На всяке замовленє треба прислати 2 К задатку, бо иначе не вишле ся. Найлучше посилати гроші переказами і на них замовляти, щоби не тратити грошей на письма і карти. Адрес! **Александер Копач в Струтинї вижнім, почта Долина коло Стрия в Галичинї.**

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.
Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.
Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.
Христос при кирници з Самаританкою *Караччїого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.
Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.
Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти **у М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-росийского

Надворні доставці кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).